

Çiçekler Susayınca

*Bir haber yok mu
kayıp gençliğinden?..*

ROMAN

AHMED
GÜNBAŞI
YILDIZ

ÇİÇEKLER SUSAYINCA
Ahmed Günbay Yıldız

TİMAŞ YAYINLARI | 3
Edebiyat Kitaplığı - Roman | 3

YAYIN YÖNETMENİ
İhsan Sönmez

REDAKSİYON
Mücellâ Ezgin

KAPAK TASARIMI
Ravza Kızıltuğ

61. BASKI
Ocak 2020, İstanbul

ISBN

ISBN: 978-975-7544-19-7

9 789757 544197

TİMAŞ YAYINLARI
Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5, Fatih/İstanbul
Telefon: (0212) 511 24 24

timas.com.tr

timas@timas.com.tr

   timasyayingrubu

Kültür Bakanlığı Yayıncılık
Sertifika No: 45587

BASKI VE CİLT
Sistem Matbaacılık
Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Davutpaşa-Topkapı / İstanbul
Tel: (0212) 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 16086

YAYIN HAKLARI

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak
Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Mahkeme

Salondaki fısıltılar kulaklarda uğultu bırakırken halkın gözbebeğinde heyecan kıvılcımları kaynaşıyordu. Çünkü insanoğlunun iskeleti çamurla, kanı merakla yoğrulmuştu. Maznunun kadın oluşu, halkın heyecanını bir kat daha artırmıştı. Koridor, insan selinin boğucu nefesi ile dolup taşarken mendiller yüzlerdeki teri emdi.

Sanki az sonra, bilmem kaçınıcı perona, içi hasret yüklü bir tren gelecek ve özleyişler son bulacaktı. Bekleyenlerde bir kıpırdanış oldu ama gelen, tren değildi. Alev alev yanan gözler, iki jandarmanın arasında yürüyen maznunun üzerinde mihlandı. Fısıltılar iyice yoğunlaştı. Görenler, görmeyenlerin dikkatini aynı noktaya çekebilmenin telaşı içindeydi:

“Hişt hişt, baksana.”

“Geldi, geldi.”

“Yıkılacak be!”

“Daha kötü olsun!”

Hâkim, dinleyicilere sert sert baktı ve gür bir ses fısıltıları aştı:

“Gürültü etmeyelim!”

Maznun, bir hayalet gibi gelip suçlu sandalyesine oturdu. Kadının benzi uçuktu ve başına bağladığı eşarp yarıya kadar sıyrılmıştı. Her hareketinde bir perişanlık ifadesi ile etrafına acı acı bakınırken halk, merak denilen duyguyu gözbebeklerinde katre katre eritiyordu.

“Bak, şu ağlayan kadın var ya, işte o vurmuş.”

“Tüh be, nasıl kıydı?”

“Kral gibi adamdı.”

“Çekirge bir sıçrar, iki sıçrar...”

Son cümleyi söyleyene sert sert bakanlar oldu. Bir tanesi havayı yumuşatmak için ortaya bir soru attı:

“Parası için mi vurmuş?”

“Yok canım, karısıymış.”

Bir başkası düzeltti:

“Karısı değil, metresi.”

On yaşlarında bir çocuk, annesine sordu:

“Anne, metres ne demek?”

Annesi elini dudaklarına götürüp sus işareti yaptı. Çocuk, ayıp bir şey olduğunu anlayıp yere baktı.

Fısıltıların sonu gelmek bilmiyordu. Külhanbeyi kılıklı bir adam, maznunu öfkeli bakışlarla süzdü. Suratında in-tikam çizgileri kaynaşıyordu. Sonra:

“İdam etseler sürtüğü,” diye kızdı.

Yanındaki:

“Çocuklarının ahını aldı.”

Söze diller karıştı:

“Kırdığı ceviz kırkı geçti!”

“Alma mazlumun ahını...”

Bu sözler külhanbeyini incitti, dişlerini kırarcasına sıktı. Gözlerinde tehdit pırıltıları kaynaşmaya başladı.

“Kapatın o nezaketsiz ağzınızı, yoksa çarşaf gibi yırtarım!” diye homurdandı.

Bir adam alay etti:

“Ağır ol hemşerim, molla desinler.”

Dinleyiciler arasında içten bir kaynaşma başlamıştı. Hani, iki odunu birbirine sürtünce harareti artar ya, işte öyle.

Bir ihtiyar üzümlere konuştu:

“İbret almaya mı geldiniz, kavga etmeye mi?”

Mahkeme koridorları kavga yüzünden dolup taşarken külhanbeyi homurdandı:

“Kes sesini be moruk! Nasihat etmenin sırası mı?”

İhtiyar içini çekti, sonra etrafına bakınıp göğüs geçirdi:

“Bulanık suda resmine bakan, çamur görür,” diye inledi.

Dileyen dilediği gibi konuşurken hâkimin tahta çekicinin sesi, gürültüleri aşıp duvarlarda yankı yaptı. Gür bir ses, dinleyicilere yeniden ihtarda bulunuyordu:

“Gürültü etmekte ısrar ederseniz, hepinizi dışarıya atmak zorunda kalacağım.”

Kısa bir zaman, salonda sessizlik hüküm sürdü. Hemen arkasından savcı, iddianamesini okumaya başladı. Başladı, ama her cümle maznunun kanayan yaralarına neşter vuruyordu. Büyümekte olan ince bir sızı, yüreğinin başında dü-

gümlenip göz pınarlarından damla damla döküldü. İnsan, gücünün yetmediği kuvvetin karşısında çaresizliği yudum yudum içer ya, işte öyle.

Maznunun gözlerine dikkatle bakılacak olsaydı, acımak denilen duygular, vicdanlardan taşabilirdi. Taşardı, ama hâkim yılların tecrübeleriyle pişmişti. Bunun için sakin bir hâli vardı.

“Evet,” dedi. Savcının okuduğu iddianameyi dinlediniz. Size isnat olunan sözlere itirazınız var mı?

Maznun, her hâli ile ümitsizliğe düştüğünü gösteriyordu. Ruhi bir çöküntüden kurtulabilmek için çırpındı, başaramayınca sustu.

Hâkim istediği cevabı alamamıştı. Manalı manalı bakıp:

“Susmanız sadece mahkemeyi oyalar. Cevapsız sorular, aleyhinize verilen birer puan demektir. Meseleyi aydınlatmak bakımından her şeyi olduğu gibi açıklamalısınız. Aksi hâlde sükûtle, suçluluğu kabullenmiş oluyorsunuz.”

Maznun bütün gücünü topladı, tek kelime söyleyebildi:

“Suçsuzum!”

“Suçsuzum, demek hiçbir şeyi hâletmez. Her şeyi anlatarak, suçsuz olduğunuzu ispat etmelisiniz.”

Maznun, az da olsa konuşma cesareti bulmuştu:

“Bilmiyorum, hiçbir şey bilmiyorum. Yemin ederim ki suçsuzum!”

Hâkim iç dünyasına gömülmüştü. Vicdanında tahliller yaparken gözlerini bir an bile maznunun gözlerinden ayırmıyordu. İçinden garip garip sorular fıskırdı.

“Bu kız yalan söylemekten kurtuluş bekliyor. Her şey apaçık ortada. Ya maktulün, ölümü hissedince yazıp bıraktığı kâğıt! İşte onu hiçbir vicdan karalayamaz. Öyle ise bu kız?”

Hâkim yeniden düşündü:

“Maznun, ‘Suçsuzum!’ diye feryat ediyor ama dudaklarından dökülen yalanları, gözlerinin aynasında okumak mümkün. Öyle ise maznunun gözlerine müracaat etmeliyim,” diye ısrarla baktı. O anda başka bir dilek dileseymiş yerini bulacakmış gibi sanığın gözleri hâkimin gözbebeklerine takıldı. Bunlar, himayeye muhtaç bir çocuğun iç parçalayıcı akisleriydi. Hâkimin dudaklarında, aradığını bulamamışlığın ümitsiz bükülüşleri belirdi.

“Yok, hayır, hayır! Islak gözler, hakikatleri gizler. Her nemli pırıltı, en katı mermeri dahi yumuşatacak kadar kuvvetlidir,” dedi. Kendini tesir altında kalmaktan kurtarmaya çalıştı. Sakin sakin maznunu tepeden tırnağa süzdü ve hitap etti:

“Yapılan tahkikatın neticesine ve savcının iddianamesine bakılacak olursa, maktulün odasını en son terk eden sizsiniz, böyle olunca da...”

Maznun hıçkırıklar arasında sandalyeden ayağa kalktı, hâkimin sözlerini şiddetle reddetti:

“Hayır, bin kere, yüz bin kere hayır!..”

Ses tonu kendiliğinden düştü.

“Bunların hepsi iftira, hepsi! Onun değil odasına girmek...”

Bütün arzuları, boğazında düğümlenmiş bir çocuk gibi boynunu büküp acı acı yutkundu. Kurumuş dudaklarını

dişlerinin arasında çiğnedi. Sözlerinin devamı bir türlü gelmiyordu. İnce bir sızlanışın arkasından içini çekti. Elini, kararın gözlerine kapadı, olduğu yerde hayalet gibi duruyordu. Yorgun vücudu önce yelpaze gibi sallandı sonra yıkıldı.

Dinleyicilerden biri bağırdı:

“Bayıldı! Bayıldı!”

“Numaradır canım, kulak asmayın.”

Bir başkası:

“Numaraya benzer yanı yok, baksanıza yüzü kireç gibi.”

Hâkim, jandarmalara ve mübaşire işaret etti. Maznunu tutup kaldırdılar. Pelte gibiydi. Dinleyicilerden birkaç kadını ileri fırlayıp maznunu ayıltmak için salladılar, masaj yaptılar, seslendilerse de ayılması mümkün olmuyordu.

Şimdi baygın kadın orta yerdeydi ve jandarmalarla mübaşir onunla meşguldü.

Tam bu sırada, herkesin kanını donduran bir ses işitildi:

“Durun! Durun, suçlu benim!”

Aniden ortaya çıkan şahıs ileriye fırladı ve hâkimlerin karşısına dikildi:

“Evet, suçlu benim, inanmıyor musunuz? Suçlu benim!”

Hâkimler birbirinin yüzüne baktı.

Reis:

“Bu kadını tanıyor musun?”

Döndü, baktı ve cevap verdi:

“Evet, tanıyorum. Size her şeyi anlatacağım. Fakat bu sadece bir hadise değil. Hayatımı dolduran, hayatları içine alan hadiseler zinciri. Anlatsam belki roman olur.”

Mahkeme reisi: “Peki öyleyse,” dedi ve kürsüden inip cüppesini çıkarmaya başladı.

Mahkeme bir başka tarihe bırakılmıştı. Belli ki yeniden dosyalar açılacak, mahkeme yeniden kurulacaktı.

Kavak Yelleri

Allah her mevsime ayrı ayrı güzellik vermiş. Fakat ilkbahar bir başka. Dört mevsimin sultanı gibi.

Çimenlerle, çiçeklerle, sellerle gelir. Dikenlerle, gonca gonca gllerle gelir. Tel duvak takınmış geline benzer, naz ile saz ile söz ile gelir.

Güneř ışıkları nemli toprağa sedef sedef döküldükçe, buharlar bulut bulut göklere yükselir; havanın burcu burcu toprak kokmasına doyum olmaz. Bülbül, gln karşısına geçiş içinde toplanan ayrılık bestelerini okumaya başladığında, insan ilahî bir musikinin ahengi ve gln sihirli kokusu ile mest olur.

Bu ilahî tabloyu dillendirmek için lügatler bile acizlik eker. İşte böyle bir güzelliğe inkılap eden mevsimler, gözlerde ve gnllerde asırılır. Özlem ię gibi büyür. İlkbahar, Allah'ın kullarına olan en büyük lütuflarından biridir.

İnsanoğlu yaşadıkça çok baharlar görecektir, ama ömür baharının geriye dönüşü, bir daha mümkün olmayacaktır.

Bir defa ele geçen mrn baharı, insan hayatında bazen billur billur akan bir suya benzer. İnsan o akışta resmini görebilir.

Bazen, güllerle bezenmiş has bahçe gibi bütün güzel kokuları üzerinde toplar. Bazen, bir bataklık misali sere serpe uzanır. Bazen, yol üzerinde biten dikene benzer. Bazen, azgın akan seller gibidir, başını rastgele taşlara vurur.

Kafada deli deli esen kavak yelleri, gün gelir, ayaklarının dibinde sarı sarı yapraklardan yığınlar yapar. Ve bir gün, o gagesiz yaşayışın sarhoşluğu, onu okyanusların orta yerinde, kendi çırpınışlarına terk eder. İşte o zaman kendisini boğmaya götüren yolları bilir. Ve aynen şöyle mırıldanır: “Dünya, herkesin çözmesi için kurulup bırakılmış bir denklemmiş. Ve yine bu denklemin çözüm yolunu keşfedenlerle, tersinden çözmeye uğraşanların amansız bir mücadele sahasıymış. Biz kaybettik.”

O, son çırpınışlarını okyanusun orta yerinde harcarken onu ummanların derinliğine terk edenler, bir gün aynı mücadeleyi vereceklerinden habersizce, bu boğuluşa alkış tutabilir.

İşte, dünya denilen sahne ve kendi hayat hikâyelerini oynayan aktrisler, aktörler... Dram, komedi karışımı birer hayat kalıntılarının, dillerde şekiller çizmesi böyle başlar.

***

On sekizine yeni girmişti. Sarıya dönük saçları bukle bukle, omuzlarına dökülmüş... Gülümsedikçe yüzünde gamzeler meydana geliyordu. Çimen yeşili gözlerinde hayat dolu kıvılcımlar kaynaşan, dalında yeni yeni filizlenen, bahar kadar taze bir kız... Herkes ona güzel dedikçe şırmamıştı. Güzel olmasına güzeldi ama Allah'ın kendisine verdiği bu güzelliği, kendisinden çirkin olanlara karşı bir üstünlük sayıyordu. Oysa Allah isteseydi çirkinini ondan daha güzel ve onu da çirkin yaratabilirdi. Hem güzelliği taşıyabilmek herkesin kârı mı?

Öyle kibirle, nazla yürüyordu ki ayaklarının altına serilen yollar dile gelse şikâyetçi olurdu.

Yeşil gözleri, güneşin inci inci dökülen pırıltılarını deldi. İçine sığmayan bir heyecan, gözbebeklerinden alev alev döküldü. Nasıl da merakla seyrediyordu. Yeryüzü yine insanoglunun amansız mücadelesine sahne olmuştu. Olmuştu ya, yıkılsa bile Elif'in umurunda mıydı? Onun için seyretmek, heyecanlanmak her şeye değermişti. Dört kişinin tutuştuğu ölüm kalım kavgasına elleriyle tempo tuttu, kim okkalı bir yumruk indirmişse “Bravo!” çekti.

İri kıyım, saçlarına ak düşmüş bir adam, ustalıkla dövüşüyordu. Az sonra, kendisine karşı olan üç kişiden biri düştü. İkisi çekildi, kavga bitmişti. Saçlarına ak düşmüş adam, yorgun bir çehre ile yola koyuldu. Elif'in gözlerinde heyecan pırıltıları daha sönmemişti. Arta kalanını, adam yanından geçmekteyken dudaklarından taşırdı:

“Yaşa be! Üçünün de pestilini çıkardın.”

Adam, gururlanarak cevap verdi:

“Mesleğimiz, küçük hanım. Müsaade et de o kadar olsun.”

Bu cevap Elif'i düşündürdü, dudak büktü:

“Adam dövmenin de bir meslek olduğunu bilmiyordum,” dedi.

Adam gülümsedi:

“Belli ki beni tanıyorsun,” dedi. “Bana bu kentte ‘Birli’ derler. Adımı duyunca, ağlayan çocuklar bile susar.”

Sevinçten, Elif'in gözlerinin içi parladı.

“Demek ‘Birli’ dedikleri külhanbeyi sizsiniz?”

“Ta kendisi küçük hanım.”

“Bütün arkadaşlarım sizden bahsederdi. ‘Yumruğunun üzerine yumruk yok,’ derlerdi de inanmazdım.”

“Şimdi inandınız mı?”

“Hı hı.”

Yolun kenarına park ettiği arabasına baktı, sonra Elif’e:

“Buralarda mı oturuyorsunuz?”

Elif:

“Hayır, bir arkadaşıma gelmişim.”

Birli arabasını işaretle:

“Buyurun, tanışmamızın şerefine, sizi evinize kadar götürüyüm. Tabii kabul ederseniz.”

Kabul etmek bir tarafa, heyecandan ne cevap vereceğini şaşırmişti. Bu teklif Elif’e göre büyük bir şeref payı idi. Artık arkadaşları arasında “Birli” sözü oldu mu övünerek bahsedecekti. Kentin sayılı külhanbeylerinden biri, onu evine kadar götürmüştü. Aklından bunları geçirdi. Sonra içinde beliren ince bir titreyişle, hareketlerinde bir ürkeklik peyda oldu. Yüzü hafif pembeleşir gibi olmuştu. Anlaşıldığına göre bu davet onu utandırmıştı.

Utandırmıştı ama o, hayatın saçlarına ak düşürdüğü adam, kadın ruhundan iyi anlayan bir laf ebesiydi.

Elif’in içindeki gizlilikleri, yüzünden okumuş gibi onu incitmeden süzdü. Önce alaylı alaylı gülümsedi, sonra birden ciddileşti:

“Buyursunlar küçük hanım, çekinecek bir durum yok. Bilirsiniz, mert insanlardan kimseye fenalık gelmez.”

Elif kekeledi:

“Şey bilmem ki, size zahmet olacak.”

Her hâli ile kesin bir emrivaki yapmayı becerebiliyordu.

“Bizim kitabımızda zahmet kelimesinin yeri yoktur,” dedi.

Elif, bocaladı. İçinden gelen itiraz duyguları yüzünde çizgileşti:

“Yok yok,” dedi. “Ben kendim giderim. Hem sizi yolumuzdan alıkoymak istemem.”

Birli, usta bir cambazdı:

“Bu kentin her yolu, beni gideceğim yere bırakır,” dedi. “Bunca yıldır koskoca şehrin sempatisini, herkese yakın olmakla ve gördüğüm yerde haksızlıkları ezmekle kazandım. Siz de haklısınız, beni iyi tanıyamamışsınız. Gençler benim yanımda oldukları zaman kendilerini emniyette kabul ederler. İleride beni andıkça, siz de bu şekilde bahsedeceksiniz. Buyurun.”

Birli'nin konuşmaları Elif'te itimat uyandırmıştı. Kendisine çok kısa bir düşünme payı ayırmasına rağmen “Olsun,” der gibi omuzlarını kaldırıp, çekimser bir hareketle bekledi. Az sonra, çaresizliğe düşmüş bir tavırla içini çekti:

“Öyle olsun,” diye mırıldandı.

Elif'in dudaklarından dökülen “Olsun,” kelimesi Birli'yi memnun etmiş gözüküyordu. Arabasına yaklaşıp kapısını açtı. Samimi bir nezaket gösterisi ile önünde reverans yaptı:

“Buyursunlar, küçük hanım.”

Elif ürkek adımlarla arabaya yaklaştı. Aynı çekingenlikle bindi ve teşekkür etti.

Birli, arabayı hareket ettirir ettirmez, aynasını ayarladı. Kedinin yakalamak istediği avına bakması gibi baktı Elif'e.

Elif, bu hareketleri tanıyamayacak kadar tecrübesizdi. Birli, yol boyu akla gelmeyecek nüktelerle onu güldürdü.

Böyle kimseler, kadınlara hoş görünmeye çalışırlardı. Ezberledikleri basmakalıp kaldırım edebiyatı ile ağlarına düşen kimseyi hareketsiz hâle getirmeyi düşünürlerdi. Onlara göre kadın denilen kale, kulağından fethedilirdi.

Birli, kaldırım edebiyatını gergef gibi işlerken Elif, ayrı bir âlemin sihirli hayaline dalmış gibiydi.

Öyle ki etrafına bakınabilmek zaruretini dahi kendisinde hissetmemişti. Ağız dolusu kahkahalar, ona gideceği yeri bile unutturmuştu.

Boğazında kahkaha düğümleirken birden, “Bu yolculuk nereye?” diye kendi kendine sordu, sağına soluna telaşla baktı. Şehirden çoktan çıkmışlardı.

Biraz evvelki neşe, dudaklarında beliren acı bir bükülüşle, benliğinde yumak yumak sarılan bir korkuyu hatırlattı. Gizli bir el, bunları çorap gibi söktü. Bir anda heyecan komasına girmişti:

“Nereye gidiyoruz?”

Birli, her şeyden habersizmiş gibi davranıp hareketlerine dalgınlık süsü verdi:

“Hay Allah! Sahi ben sizi evinize kadar bırakacaktım. Nasıl oldu da daldık?”

Araba, kentin yedi-sekiz kilometre uzaklarında sakin bir yolda seyretmekteydi. Hafif bir fren darbesi ile arabayı yavaşlattı. Ters bir manevra yapıp aracın yönünü şehirden yana çevirince Elif’in gözlerinde sevinç pırıltıları oynaşmaya başladı. Biraz evvelki karamsar düşüncelerini kınadı.

“Biz insanlar, her şeyin kötüsünü düşünmek için yaratılmışız,” diye aklından geçirdi. Az sonra, son düşüncesinin

de hükmü kalmamıştı. Çünkü araba geriye manevra yapıp yolun sağında durdu. Elif'in gözlerindeki ifade yine korkuluydu. Birli, sahte bir tebessümle arkasına döndü:

“Biliyor musunuz, konuşmaya dalıp buraya kadar gelmişiz.”

Sesi romantik bir edaya büründü. Derin bir nefes aldı:

“Neyse küçük abla, zararı yok. Her şeyde bir hayır vardır, derler.”

Dudaklarında yapmacık bir tebessüm belirdi.

“Nasip olmayınca dayak bile yenmezmiş,” dedi. “Buraya kadar gelmişken şu insan ruhuna gülümseyen tabiatın, papatya tarlalarındaki kokulu havasını teneffüs etmeden gidilmez ya.”

Elif, aksi bir davranışın iyi bir netice vermeyeceğini biliyordu. Yumuşak bir lisanla geri dönmelerini sağlamaya çalıştı:

“İşlerim var, geç kalırsam evden merak ederler, geri dönersek memnun olurum.”

Birli, Elif'in itirazlarını çürütmek çabasında idi:

“Fazla vakit kaybedeceğimizi sanmıyorum. Bak, tarlalar papatyalarla dolu. Üstelik tertemiz bir hava. Beş-on dakika etrafi seyrettikten sonra, sizi evinize bırakırım. Merak etmeyin.”

Elif, sözlerinin fayda vermeyeceğini anlayınca Birli'nin arzularına boyun eğdi. Etrafta kimsenin olmayışı, onu iyice kuşkulandırmıştı. İstemeye istemeye arabadan indi. Derin bir nefes aldı. Sonra etrafın büyüleyici güzelliğine daldı.

Hareketlerinde çocuksu bir heyecan vardı. Arkasına bile bakmadan, papatya tarlalarına doğru koştu. Birli, aklından

geçeni tatbikata koymak istedi. Arabanın dolabını açıp iki şişe viski çıkardı. Şişelerin birinde kendinin görebileceği bir işaret vardı. Şişeleri sağa sola çevirip tilki kurnazlığı ile seyretti.

Elif, her şeyden habersiz, hem papatya topluyor hem de şarkı söylüyordu. Bazı kimseler başkalarının yanında şarkı söylemekten sıkılırdı ama Elif öyle değildi. O, daha çok başkalarının yanında şarkı söyleyip beğenilmekten hoşlanırdı. Bulduğu toplumun hayat tarzı, bunu gerektiriyordu. Şarkı dudaklarından hazin bir sesle, son mısraına kadar eridi. Birli'nin sesi, Elif'i sıçratmıştı.

“Bravo, profesyonel bir sanatkârdan daha da güzel sese sahipsiniz. Tebrik ederim!”

Elif, mahcup bir çehreyle baktı. Topladığı papatya demetini göğsüne bastırıp,

“Teşekkür ederim,” diyebildi.

Etraf mis gibi bahar kokuyordu. Ne kadar seyredilse, hiçbir göz bu güzel manzaranın tadına doyamazdı. Elif'in gözleri yerdeki çimlerin ve bahar kokan papatyaların üzerinde kaldı. Birli, derin bir nefesle ciğerlerini şişirirken,

“Şu temiz havaya doyum olmaz,” dedi ve bulunduğu yere oturdu.

Elif kendisinde cevap vermek mecburiyeti hissetmişti:

“Hayat, tabiat, yaşamak ne güzel şey!” diye mırıldandı.

Birli,

“Yaşamasını bilenler için güzeldir,” dedi.

Elindeki şişelerden birini Elif'e uzatır gibi yapıp geri çekti.

“Affedersiniz, kullanıp kullanmadığınızı sormadan size içki uzatıyordum.”

Elif alınmıştı.

“Viski, bizim evin ayrıdır,” dedi.

Gülüştüler.

Birli, geri çektiği şişeyi tekrar uzatınca, Elif:

“Hatırınız için bir yudum.”

Birli’nin suratında sevinç çizgileri halkalandı, hislerinin bir kısmı dudaklarından döküldü:

“Desene, siz de bizdensiniz.”

Şişeler, şerefe diye kalkmıştı. İkisi de içti.

Birli, Elif’in hayat dolu gözlerine baktı.

“Çok güzel bir kızsın,” dedi. “Sesin de senin kadar güzel ve içli. Pavyonumda şarkı söyler misin? *Sarmaşık Dalları* filmi çeviren Gülistan, bizim pavyonda artist oldu.”

Elif, utanır gibi yapıp önüne baktı.

“Çok şımartıyorsunuz beni.”

Birli, yepyeni bir simayı keşfetmiş pozu ile kasıldı.

“Sen büyük bir şöhret olmaya layıksın.”

Elif’in sesi, güzel olmaya güzeldi ama Birli’nin teklifini kabul etmekte tereddütlü idi. Çünkü babası bu kadarını fazla bulabilirdi. Bir an tatlı tatlı hülyalara gömüldü. Gözleri gittikçe küçüldü. Az sonra kanına karışan ilacın tesirine teslimiyet gösterdi. Tabiat gözlerinden, sesler kulağından çekildi. Kendini sessiz bir dünyanın derinliklerine terk etmişti.

Her gaflet uykusuna yatışın feryatla uyanışı olurdu. Elif, bunlardan habersiz uyudu.